

paa at faae sit Forhold afgjort for Medborgernes Dine. Den omtalte Jury skal derhos bestaae af to lovkyndige Medlemmer og tre Medlemmer af Administrationen. Men jeg siger, at det er en for lille Jury. Hvorledes tænker Regjeringen sig derhos at udnævne disse 3 Mænd? Skal det være civile Embedsmænd, eller skal der være Militaire mellem dem? Det maa jo ikke glemmes, at det meget ofte vil være militaire Embedsforhold, der skulle bedømmes af den. Det forekommer mig efter det Anførte, at der ogsaa er Meget at bemærke ved selve den foreslaaede Ordning i det Sælfste, og ogsaa derfor er jeg tilbøielig til at sige: Lader os blive staaende ved den Retstilstand, som vi kjende, der indtil dette Dieblif har gjort god Tjeneste hos os, og, hvad der fra selve Ministerbordet er blevet anerkjendt, aldrig har svigtet.

Sonne: Jeg maa kun tillade mig ganske kortelig at sige, hvorfor jeg ikke kan tiltræde den ærede sidste Taler's og hans Collegers Forsvar for den nuværende § 2. Jeg vil ganske vist ikke, at nogen Embedsmand skal bedømmes uretfærdigt, men naar der er Tale om at give en Embedsmand, som ikke er vel-tjent — thi det er det, hvorom her er Spørgsmaal — og som af den Grund faaer sin Afsted, Pension og hvormeget, saa vil jeg have, at han skal dømmes retfærdig strengt. Nu mener jeg, at, naar en Underdommer sættes til Dommer over en af sine Colleger, en Dmgangsvæn i Byen, en Controllour, en Præst, eller hvem det nu er, vil han vanskelig kunne stille sig paa et saa upartiff Standpunkt, som en Dommer skal staae paa. Ganske vist vare Domstolene istand til at affige fuldkommen retfærdige Domme, saa var det en anden Sag, men Dommerne ere Mennesker ligesom vi Andre, og kunne derfor ikke undgaae at lade sig paavirke af personlige Forhold. Jeg veed ikke, om det var af den Grund, men ialtfald udtalte den høitærede Finanzminister, at det ikke havde været muligt gennem Domstolene at faae de Embedsmænd dømt, som efter Regjeringens Mening ikke vare vel-tjente. Jeg skal derfor tillade mig at anbefale Forslaget under Nr. 2.

Ussing: Jeg troer virkelig ikke, at det er den Grund, som den ærede sidste Taler berørte, nemlig mulige personlige Hensyn, som skulde have medført dette Resultat, som den høitærede Finanzminister omtalte. Nei, jeg troer, det ligger i Sagens Natur, og at det vil blive saaledes, hvem end Personerne kunne være. — Naar jeg har begjært Ordet, er det iøvrigt kun for at gjøre en lille Bemærkning. Fra Consequentenss Side lader der sig jo ganske vist Intet indvende mod dette System, som er opstillet af mine to ærede Sidemænd (Brock og Nellesmann), og der lader sig jo meget vel tænke et saadant System, hvorefter Pensionsrettens Fortabelse kun kan finde Sted i Kraft af en Dom; men, vel at mærke, skal Pensionsrettens Fortabelse kun kunne finde Sted ifølge Dom, saa mener jeg, at man ikke som Betingelse for Pensionsrettens Fortabelse kan medtage det, som efter denne Lov skal være en Betingelse, derfor, og som har været det efter vor tidligere Pensionslov. Om Pensionen skal fortabes eller ikke, bør jo dog komme an paa, om den Paagjældende er værdig til at være Embedsmand, eller om et rigtigt Sælfen vilde sige, at han burde være beholdt som Embedsmand trods det Forhold, som er ham overbeviist. Men naar dette skal være en Betingelse for Pensionsrettens Fortabelse, saa kan efter min Formening Spørgsmaalet ikke høre under Domstolenes Resport, og det er derfor, at den nuværende Tilstand efter min Formening ikke er tilfredsstillende og ikke kan være det, saalænge vi have en Bestemmelse i Pensionsloven, der som den nuværende Mislighedsparagraph siger, at det skal komme an paa, om Afstedtelsen har fundet Sted paa Grund af et Forhold, der svækker den Paagjældendes Afgtelse og Tillid som Embedsmand, og hvor der altsaa er Tale om Bedømmelse af hans særegne Forhold som Embedsmand.

J. Andersen: Den ærede Landsthingsmand for 4de Kreds brugte det Argument mod Forslaget's § 2, saaledes som den nu foreligger, at en Dommer ikke ret vel kunde tænkes at vilie domme en Dyrighedsperson, Controllour eller Præst fra den By, hvori han